

К 7/М 45

120000868956

РОДЕН ФЕСТИВАЛ
МУЗИКАЛНИ ДНИ
1976 г. РУСЕ-БЪЛГАРИЯ

ХVІ МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“
РУСЕ — 1976

Посветен на ХІ конгрес на БКП и 100 годишнината
на Априлското въстание

ПОЕТИЧНО - ПЕСЕННА
ВЕЧЕР

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868956

20 март — събота

начало — 19,30 часа

зала — Дом на културата

448084

ДМИТРИЙ ШОСТАКОВИЧ (1906—1975)

Цикъл песни по стихове на Евгений Долматовски,
опус 98

Ден на признанията

Ден на обидите

Ден на спомените

ЛЮБОМИР ПИПҚОВ (1904—1974)

Романс за луната — по текст на Федерико Гарсиа
Лорка

Малка балада за три реки — по текст на Федерико
Гарсиа Лорка

Изпълнява з. а. ПАВЕЛ ГЕРДЖИҚОВ — басбаритон

На рояла — Вера Баева

ПАРАШКЕВ ХАДЖИЕВ

Хайдушки гроб — по текст на Младен Исаев

Твоето име — по текст на Асен Разцветников

Стъпки — по текст на Сабина Тяпкова

Прощално — по текст на Никола Вапцаров

Дни мои — по текст на Елисавета Багряна

Изпълнява РЕСА КОЛЕВА

На рояла — и. а. Парашкев Хаджиев

ВЕРА БАЕВА

Реквием — по текст на Димитър Методиев

Здрасти, мънико! — по текст на Димитър Методиев

Изпълнява з. а. ПАВЕЛ ГЕРДЖИҚОВ

На рояла — Вера Баева

АЛЕКСАНДЪР РАЙЧЕВ

Оратория—кантата „България — бяла, зелена,
червена“ — по текст на Димитър Методиев

Изпълнява хор и оркестър на Ансамбъла при Комитета
за телевизия и радио

Диригент — Михаил Милков

(първо изпълнение)

ДЕНЬ ОБИД

Я знаю, отчего ты так грустна.
У самого на сердце камень.
И не утешит нас весна своей голубизной,
своими лепестками.
Люди с душою черствой
дали волю злословью.
Видно, очень легко и просто
над чужой издеваться любовью.
Шепчутся, шепчутся, шепчутся, шепчутся;
эта любовь не протянет и месяца.
Жалет при встрече улыбкой притворною,
злым безразличием, завистью черною.
Что вам нужно? Какое вам дело?
Чем любовь наша вас так задела?
Мне так тяжело и грустно.
Только ты не грусти.
Да будут священными чистые чувства,
светлые наши пути.

ДЕНЬ ПРИЗНАНИЙ

Тропинкою узкой мы шли,
друг друга стесняясь немного,
и все нам казалось, вдали
виднеется смутно большая дорога.
Вокруг поднимались цветы,
на нас удивленно смотрели. Запел соловей,
и впервые услышала ты его придыханья,
рулады и трели.
Я в книгах читал, что страшна минута признанья,
но нам, оказалось, она не нужна — зачем объясняться?
Не знаю...
Зачем объясняться, ведь слово любое звучит
как „люблю“ и великою дышит любовью.
Мы шли все быстрее, быстрее, и вдруг
расступились деревья, и все так
нежданно случилось, как ждали влюбленные
наши сердца.
Большая дорога перед нами открылась,
и края ей нет
и не будет конца.

ДЕНЬ ВОСПОМИНАНИЙ

Была такая песенка одна,
порою весела, порой грустна,
порой грустна, порою весела
она влюбленных к встрече привела.

Ее в сердцах сумели мы сберечь —
она всегда залог хороших встреч,
хороших встреч она всегда залог.
И с ней в разлуке легче дать дорог.

Пусть юность песни новые поет.
Напев, для нас родной, и в них живет,
и в них живет напев для нас родной.
Мы не изменим песенке одной.

Нам горя много довелось узнать.
Запели соловьи весной опять,
весной опять запели соловьи о верности,
о дружбе, о любви.

РОМАНС ЗА ЛУНАТА

На Кончита Гарсиа Лорка

Дойде в ковачницата черна
луната със волани бели.
Момченцето я гледа, гледа,
не може да ѝ се нагледа.

И сред полюшнатия въздух,
ръце замахала, луната
разголва, чиста и порочна,
гръдта си от олово твърдо.

— Луна, луна, по-скоро скрий се,
че ако циганите дойдат,
от твоего сърце гердани
и пръстени ще си направят.

--- Момченце, нека потанцувам.
Когато циганите дойдат,
въз наковалнята с очички
притворени ще те заварят.

— Луна, луна, по-скоро скрий се,
копете им аз вече чувам.

— Момченце, чакай, не ми мачкай
колосаната белота.

Летеше конникът, заудрял
по тъпана на равнината.
Притворило очи, момчето
в ковачницата бе заспало.

А циганите, бронз и дрямка,
през прашните маслини идат.
Главите — вдигнати нагоре,
очите — жълти и съливи.

Как пее птицата среднощна,
ах, как тя пее на дървото!
Върви луната по небето,
момчето за ръка повела.

В ковачницата виком викат,
ридаят циганите скръбни.
Ветреецът тих я тули, тули,
ветреецът вече я затули.

Превод: Ал. Муратов

Ат. Далчев

МАЛКА БАЛАДА ЗА ТРИ РЕКИ

На Салвадор Кинтеро

Тече река Гуадалкивир
сред портокали и маслини.
Двете реки в Гранада слизат
от снеговете към житата.

Ах, ти, любов,
отиде си и не се върна!

Брада река Гуадалкивир
като гранат червена има.
Струят двете реки в Гранада:
едната кръв, едната сълзи.
За корабите белокрили
Севиля има път просторен,
а по водата на Гранада
гребат въздишки само.

Ах, ти, любов,
отиде си и не се върна!

Гуадалкивир, висока кула
и в портокалите свеж вятър.
Дауро и Хенил, две малки,
две мъртви кули над блатата.

Ах, ти, любов,
така напусто си отиде!

Кажи, водата ли отнася
от викове блуждаещ огън?

Ах, ти, любов,
отиде си и не се върна!

Цвят портокалов и маслини
носи в морето, Андалузно.

Ах, ти, любов,
така напусто си отиде!

Превод: Ал. Муратов

Ат. Далчев

Сърцето ми е твое. Няма власт
над него ни любима, ни майка.
Понякога за туй и сам се вайкам.
Но нямам власт над него даже аз...

И го пронизват всички ветрове
и всички твои грижи го вълнуват,
и — влюбено до болка в теб — враждува
за теб с другари и със врагове.

Аз знам съдбата си, не съм момче:
без време то ще спре, неиздържало...
Но и тогава за едно ще жали:
че твоя кръв от него ще тече...

То твое е от оня порив пръв.
И твое ще е то, дорде от мене
не се завърне в знамето червено
прелятата през младините кръв.

Димитър МЕТОДИЕВ

